

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

№ 20.

15 października 1922.

T R E Ś Ć :

ROZPORZĄDZENIA:

	<i>Str.</i>
47. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 października 1922 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w okręgu sądu okręgowego w Kaliszu	370
48. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 października 1922 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w okręgu sądu okręgowego w Zamościu	371
49. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 października 1922 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie miechowskim w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu	371

OKÓLNIKI:

Okólnik № 607/II. O. P./22 w przedmiocie trybu postępowania przy przyznawaniu jednorazowych zasiłków w myśl art. 37 ustawy emerytalnej z dnia 28/VII 1921 r. (Dz. U. R. P. № 70, poz. 466) oraz w przedmiocie policzalności, do wymiaru pośmiertnego dodatków drożyznianych, przyznanych uchwałami Rady Ministrów	372
Okólnik № 608/II. O. P./22 w sprawie zgłaszania się delegatów instytucji państwowych w podległych M. S. Z. urzędach zagranicą.	372
Okólnik № 609/G. S./22 w sprawie podwyższenia dodatku miesięcznego	373
Okólnik № 610/G. S./22 w sprawie zmiany podziału miejscowości na klasy dodatku drożyznianego	374
Okólnik № 612/G. S./22 w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 25 września 1922 r. zmieniającej niektóre postanowienia poprzednich ustaw o uposażeniu sędziów i prokuratorów	375

PISMA OKÓLNE:	Str.
Pismo okólne № 364/G. S./22 w sprawie jednomiesięcznej zaliczki dla urzędników państwowych od VII-go stopnia służbowego wzwyż	375
Pismo okólne № 370/G. S./22 w sprawie wyjaśnienia jednomiesięcznej zaliczki dla urzędników państwowych od VII-go stopnia wzwyż	376
TYMCZASOWE PRZEPISY dla więźniów na obszarze byłego zaboru rosyjskiego	377
ZAWIADOMIENIA:	
Lista znawców zamianowanych przez sąd apelecyjny we Lwowie dla oszacowania przedmiotów i gruntów mogących ulec wywłaszczeniu	381
Lista tłumaczy zamianowanych przez sąd apelacyjny we Lwowie	382
RUCH SŁUŻBOWY	382
ADWOKATURA:	
a) W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie	384
b) W Okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie	384
c) W Okręgu Izby Adwokackiej w Toruniu	384

47.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 października 1922 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w okręgu sądu okręgowego w Kaliszu.

Na zasadzie art. 23 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. № 1 z 1918 r.) zarządza się w okręgu sądu okręgowego w Kaliszu co następuje:

§ 1. Znosi się II rewir śledczy w Kaliszu, II rewir śledczy w Zduńskiej Woli oraz II rewir śledczy w Wieluniu.

§ 2. Ustala się następujący podział okręgu sądu okręgowego w Kaliszu na rewiry śledcze:

- a) „Rewir śledczy powiatu kaliskiego” z siedzibą w Kaliszu obejmuje miasta i gminy powiatu kaliskiego;
- b) „Rewir śledczy powiatu kolskiego” z siedzibą w Kole obejmuje miasta i gminy powiatu kolskiego;
- c) „Rewir śledczy powiatu konińskiego” z siedzibą w Koninie obejmuje miasta i gminy powiatu konińskiego;
- d) „Rewir śledczy powiatu sieradzkiego” z siedzibą w Sieradzu obejmuje miasta i gminy powiatu sieradzkiego;
- e) „Rewir śledczy powiatu słupeckiego” z siedzibą w Słupcy obejmuje miasta i gminy powiatu słupeckiego;

- f) „Rewir śledczy powiatu tureckiego” z siedzibą w Turku obejmuje miasta i gminy powiatu tureckiego;
- g) „Rewir śledczy powiatu wieluńskiego” z siedzibą w Wieluniu obejmuje miasta i gminy powiatu wieluńskiego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 1923 r.

Minister Sprawiedliwości:
W. Makowski

48.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 października 1922 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w okręgu sądu okręgowego w Zamościu.

Na zasadzie art. 23 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. № 1 z 1918 r.) zarządza się w okręgu sądu okręgowego w Zamościu co następuje:

§ 1. Znosi się II rewir śledczy powiatu zamojskiego.

§ 2. Ustala się następujący podział okręgu sądu okręgowego w Zamościu na rewiry śledcze:

- a) „Rewir śledczy powiatu zamojskiego” z siedzibą w Zamościu obejmuje miasta i gminy powiatu zamojskiego;
- b) „Rewir śledczy powiatu biłgorajskiego” z siedzibą w Biłgoraju obejmuje miasta i gminy powiatu biłgorajskiego;
- c) „Rewir śledczy powiatu hrubieszowskiego” z siedzibą w Hrubieszowie obejmuje miasta i gminy powiatu hrubieszowskiego;
- d) „Rewir śledczy powiatu tomaszowskiego” z siedzibą w Tomaszowie obejmuje miasta i gminy powiatu tomaszowskiego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 1923 roku.

Minister Sprawiedliwości:
W. Makowski

49.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 października 1922 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie miechowskim w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu.

Na mocy art. 23 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. № 1 z 1918 r.) zarządza się w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu co następuje:

§ 1. Znosi się I i II rewiry śledcze powiatu miechowskiego.

§ 2. Tworzy się „Rewir śledczy powiatu miechowskiego” z siedzibą w Miechowie, obejmujący miasta i gminy powiatu miechowskiego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 1923 roku.

Minister Sprawiedliwości:
W. Makowski

OKÓLNIK № 607/II. O. P./22

w przedmiocie

trybu postępowania przy przyznawaniu jednorazowych zasiłków w myśl art. 37 ustawy emerytalnej z dnia 28/VII 1921 r. (Dz. U. R. P. № 70, poz. 466) oraz w przedmiocie policzalności, do wymiaru pośmiertnego dodatków drożyznianych, przyznanych uchwałami Rady Ministrów.

Ministerstwo Skarbu nadesłało odpis następującego swojego pisma z dnia 6 września 1922 r. № 7202/D. P./Em.:

„Do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych w miejscu. Na pismo z dnia 17 lipca 1922 r. № W. Os. 4865/22 r. Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że tryb postępowania przy przyznawaniu, asygnowaniu i wypłacaniu jednorazowych zasiłków w myśl art. 37 ust. emeryt. z dn. 28/7 1921 r. (Dz. Ust. № 70 poz. 466) winien być zachowany taki sam, jak przy przyznawaniu stałego zaopatrzenia emerytalnego na podstawie powyższej ustawy.

W sprawie zaś policzalności do wymiaru „pośmiertnego” dodatków drożyznianych przyznanych uchwałami Rady Ministrów, którym obecnie nadany został charakter stałego uposażenia funkcjonariuszy państwowych, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że dodatki te poczynszy od dn. 1 lipca 1922 r. mogą być wliczane do wymiaru pośmiertnego oraz jednorazowych zasiłków przyznawanych na podstawie art. 37 ust. emerytalnej”.

O tem zawiadamiam w celu zastosowania się.

Warszawa, dnia 29 września 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Makowski

OKÓLNIK № 608/II. O. P./22

w sprawie

zgłaszania się delegatów instytucji państwowych w podległych M. S. Z. urzędach zagranicą.

Do Panów Prezesów i Prokuratorów wszystkich sądów.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych zawiadamia, że w ostatnich czasach podległe mu urzędy zagraniczne uskarżają się coraz częściej, iż delegaci poszczególnych instytucji państwowych po przybyciu zagranicę nie zgłaszają swych misji w odnośnych poselstwach Rzeczypospolitej Polskiej względnie konsulatach R. P. co obowiązani są bezwzględnie czynić.

Wobec tego zarządzam, aby osoby, delegowane do krajów obcych, celem uzgodnienia naszych wystąpień zagranicą, przed rozpoczęciem poleconych im czynności, zgłaszały swą misję w odnośnym naszym przedstawicielstwie zagranicą.

Warszawa, dnia 29 września 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Makowski

OKOLNIK № 609/G. S./22

w sprawie

podwyższenia dodatku miesięcznego.

Do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej oraz władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.

Rada Ministrów uchwaliła na posiedzeniu w dn. 29 września r. b. podwyższyć z ważnością od dn. 1 października r. b. aż do odwołania przyznany cywilnym funkcjonariuszom państwowym uchwałą Rady Ministrów z dnia 24 sierpnia r. b. dodatek miesięczny, wynoszący 110% ustawowego uposażenia miesięcznego o 50% t. j. do wysokości 160% tegoż uposażenia przy równoczesnym pozostawieniu dodatku wyrównawczego przyznanego wyżej wymienionym funkcjonariuszom na zasadzie powołanej uchwały Rady Ministrów w wymiarze 90% ustawowego uposażenia miesięcznego.

Pomienione dodatki otrzymują wszyscy funkcjonariusze państwowi, pobierający uposażenie w myśl postanowień ustaw z dn. 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. № 65 poz. 429—436), komornicy sądowi, którzy pobierają zaliczki na poczet przyszłego uposażenia, jak również pracownicy kontraktowi, których wynagrodzenie ustalono zgodnie z zasadami, zawartymi w ustępie 3 zarządzenia Prezydium Rady Ministrów z dn. 3. marca 1921 r. № 3868 (okólnik № 386/O. I. z 1921 r. Dz. Urz. № 12/21), o ile wymienieni zajęci są stale na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i pozostają w czynnej służbie w dniu płatności dodatku, przyczem co do prawa otrzymywania pomienionych dodatków przez funkcjonariuszów państwowych, którzy wstąpili na służbę po terminach płatności dodatku, obowiązują postanowienia art. 8 ustawy z dn. 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. № 65 poz. 429).

Wyłączeni są natomiast pracownicy kontraktowi, których wynagrodzenie umowne jest wyższe od uposażenia (łącznie z dodatkiem miesięcznym i wyrównawczym) urzędnika lub funkcjonariusza spełniającego analogiczne lub podobne funkcje, dalej wyłączeni są pracownicy sezonowi i czasowi, wreszcie z pośród funkcjonariuszów odbywających służbę wojskową poza wiekiem poborowym funkcjonariusze samotni.

Młodocianym pracownikom poniżej lat 18 należącym do kategorii niższych funkcjonariuszy należy wypłacić tytułem dodatku miesięcznego 160% uposażenia pobieranego przez nich faktycznie.

Przy wymiarze dodatku miesięcznego w wysokości 160% uposażenia oraz przy wymiarze dodatku wyrównawczego w wysokości 90% uposażenia należy uwzględniać zgodnie z dotychczasowymi przepisami: płacę zasadniczą, dodatek za wysługę lat (zwiększony na mocy ustawy z dn. 5 sierpnia 1922 r. Dz. Ust. № 67 poz. 609), dodatek za studia wyższe, dodatek drożyzniany do płacy zasadniczej wraz z dodatkiem wyrównawczym, przyznanym równocześnie funkcjonariuszom państwowym, zajętem w Warszawie, Wilnie, Lwowie i Łodzi, oraz dodatek funkcyjny za kierownictwo, zaś dla sędziów i prokuratorów dodatki starszeństwa; wszelkie inne dodatki nie wchodzi natomiast w rachubę przy wymiarze wyżej wymienionych dodatków.

Wydatek spowodowany wypłatą wyżej wymienionych dodatków należy księgować na § 1 poz. 1c, 2c, 3c i 4c pod nazwą „doraźne zasiłki” w budżecie właściwego resortu, w szczególności zaś wydatek odnoszący się do dodatków za kierownictwo, należy księgować na § 1 poz. 1c.

Nadmienia się, że dodatek miesięczny stanowi podwyższenie percydycznego uposażenia wobec czego winien być w myśl art. 27 ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. (Dz. Ust. № 29 poz. 232) przy potrąceniu dodatku dochodowego obliczony w stosunku rocznym.

Podwyższony dodatek za październik należy wypłacić niezwłocznie, następnie zaś aż do odwołania równocześnie z wypłatą uposażenia za odnośny miesiąc. O wysokości kwoty wypłaconej z tego tytułu władze asygnujące obowiązane są niezwłocznie po dokonaniu każdej wypłaty zawiadamiać Ministerstwo Sprawiedliwości.

Warszawa, dnia 4 października 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Makowski

OKÓLNİK № 610/G. S./22

w sprawie

zmiany podziału miejscowości na klasy dodatku drożyznianego.

Do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej oraz władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.

Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 września r. b. zniesiono z ważnością od dnia 1 października r. b. obowiązujący dotychczas podział miejscowości na klasy dodatku drożyznianego i dokonano nowego podziału na następujących zasadach:

1) Do pierwszej klasy dodatku drożyznianego wciela się z dniem 1 października r. b. następujące miejscowości:

- a) b. Królestwo Kongresowe: Augustów, Częstochowa, Grodzisk, Lublin, Łódź, Mińsk Mazowiecki, Olkusz, Radom, Radzymin, Sejny, Suwałki, Warszawa, Zawiercie, Zgierz, cały powiat będziński i cały powiat warszawski;
- b) b. dzielnica pruska: Bydgoszcz, Działdowo, Gdynia, Gniezno, Grudziądz, Hel, Inowrocław, Kartuzy, Puck, Reda, Tczew, Toruń, Wejherowo, oraz cały powiat poznański;
- c) b. zabór austriacki: Biała, Cieszyn, Gorlice, Kraków, Lwów, Zakopane i cały powiat drohobycki.

2) Ponadto wciela się do pierwszej klasy dodatku drożyznianego wszystkie miejscowości, zaliczone dotychczas do drugiej klasy dodatku drożyznianego, a położone na obszarze, na którym wypłacało się zgodnie z dotyczącymi uchwałami Rady Ministrów funkcjonarjuszom państwowym dodatek kresowy (nadzwyczajny dodatek drożyzniany).

3) Wszystkie pozostałe miejscowości na obszarze Państwa Polskiego zostają równocześnie zaliczone do drugiej klasy dodatku drożyznianego.

Ponadto zniesiono z ważnością od dnia 1 października 1922 r. dodatek kresowy (nadzwyczajny dodatek drożyzniany) wypłacany funkcjonarjuszom państwowym na obszarze, przyłączonym na mocy traktatu ryskiego oraz w powiatach: białostockim, bielskim i sokólskim na obszarze ziemi Wileńskiej, w Województwach Wschodniej Małopolski oraz na Śląsku Cieszyńskim.

Równocześnie ustalono dla funkcjonarjuszów państwowych etatowych i nieetatowych oraz pracowników kontraktowych do których odnosi się ustęp 3 zarządzenia Prezydium Rady Ministrów z dnia 3 marca 1921 r. № 3868 (okólnik № 386/O. I. z r. 1921 Dz. Urz. № 12/21), pełniących stale obowiązki służbowe w Warszawie dodatek wyrównawczy na 30% dodatku drożyznianego, w Łodzi na 10% dodatku drożyznianego oraz wprowadzono dla wyżej wymienionych funkcjonarjuszów pełniących stale obowiązki służbowe w Wilnie i we Lwowie dodatek wyrównawczy w wysokości 20% dla Wilna a 5% dodatku drożyznianego dla Lwowa.

Zawiadamiając o tem proszę o bezzwłoczne zarządzenie wypłaty sędziom, prokuratorom i funkcjonarjuszom, wymienionym w niniejszym okólniku,

ku, mającym swą siedzibę w miejscowościach, zaliczonych dotychczas do trzeciej, względnie drugiej klasy uzupełnienia poborów za czas od 1 października r. b. do wysokości poborów, należnych w miejscowościach drugiej, względnie pierwszej klasy dodatku drożyznianego, — jak również o zarządzenie wypłaty dodatków wyrównawczych, względnie uzupełnienia tychże dodatków według norm wymienionych w poprzednim ustępie niniejszego okólnika.

Wydatek, spowodowany powyższymi wypłatami, należy księgować na ciężar dodatków drożyznianych.

Warszawa, dnia 5 października 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Makowski

OKÓLNİK № 612/G. S./22

w przedmiocie

wykonania ustawy z dn. 25 września 1922 r., zmieniającej niektóre postanowienia poprzednich ustaw o uposażeniu sędziów i prokuratorów.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości w całym Państwie.

Po porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i na skutek uchwalenia ustawy z dn. 25 września 1922 r., ogłoszonej w Dz. Ustaw № 85 poz. 763, proszą Panów Prezesów o niezwłoczne zarządzenie wypłaty wszystkim sędziom i prokuratorom, pobierającym dodatki starszeństwa, różnicy pomiędzy kwotą uzupełnienia tychże dodatków, wypłaconą im za październik r. b. na podstawie ustawy z dn. 7 kwietnia r. b. Dz. Ust. № 26 poz. 214 a kwotą takiegoż uzupełnienia, przypadającego im na mocy nowej ustawy z dnia 25 września 1922 r.

Poczynając od 1 listopada r. b. uposażenie sędziów i prokuratorów powinno być wypłacane z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą z dn. 25 września 1922 r.

Sumy, wypłacone tytułem uzupełnienia dodatku starszeństwa obciążają jak dotychczas kredyt § 1 poz. 1b, podczas gdy zasadnicza kwota dodatku starszeństwa powinna być zarachowywana na § 1 poz. 1a.

Warszawa, dnia 9 października 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Makowski

PISMO OKÓLNE № 364/G. S./22

w sprawie

jednomiesięcznej zaliczki dla urzędników państwowych od VII-go stopnia służbowego wzwyż.

Do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej oraz władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 28 września r. b. uchwaliła udzielić urzędnikom państwowym od VII-go stopnia służbowego wzwyż i funkcjonarjuszom państwowym analogicznych stopni, pobierających uposażenie

na podstawie ustaw uposażeniowych z dnia 13 lipca 1920 r. poz. 429 do 436 bez względu na stan rodzinny jednomiesięcznej zaliczki w wymiarze pełnych poborów wypłaconych w miesiącu wrześniu r. b. na następujących warunkach:

1) Spłata zaliczki powyższej nastąpi w 6-ciu równych po sobie następujących ratach miesięcznych, począwszy od 1 kwietnia 1923 r.

2) Urzędnik (funkcjonariusz), który z poprzednio udzielonej zaliczki nie spłacił jeszcze wszystkich rat, jednomiesięcznej zaliczki nie otrzymuje, natomiast w wypadkach a) gdy z poprzednio pobranej zaliczki dłużna kwota przewyższa jego uposażenie wrześniowe b. r. odracza mu się spłatę części tego długu równej uposażeniu przypadającemu do wypłaty we wrześniu do dnia 1 kwietnia 1923 r., pozostała zaś reszta płatna jest na dotychczasowych warunkach; b) gdy dłużna kwota jest mniejszą od uposażenia wrześniowego, może urzędnik (funkcjonariusz) otrzymać uzupełnienie do wysokości uposażenia wrześniowego, zaś cały stąd powstały dług podlega zwrotowi od dnia 1 kwietnia 1923 r.

3) Wylączeni od otrzymania zaliczek są urzędnicy (funkcjonariusze) państwowi zawieszeni w urzędowaniu, funkcjonariusze kontraktowi i dzienni, oraz ci urzędnicy (funkcjonariusze), którym już wypowiedziano stosunek służbowy, lub też co do których zamierzone jest rozwiązanie stosunku służbowego jakkolwiek formalnie ich o tem jeszcze nie powiadomiono.

4) Zaliczki mają być zasadniczo udzielone na prośbę interesowanych. Celem atoli przyspieszenia wypłaty zaliczek można odstąpić od żądania wnoszenia podań indywidualnych, a natomiast polecić podległym urzędowi zarządzenie wykazów ubiegających się o zaliczki, przyczem Naczelnik Urzędu w osobnej rubryce ma potwierdzić te wszystkie dane, od których zależnym jest prawo do otrzymania zaliczki. Na podstawie otrzymanych wykazów zarządza władza II instancji asygnowanie zaliczek w możliwie najprostszy i szybki sposób.

5) Urzędnicy (funkcjonariusze), którzy otrzymają zaliczki na podstawie niniejszego zarządzenia, nie mogą otrzymać ponownych zaliczek przed ich całkowitą spłatą.

Zawiadamiając o tem, proszę o niezwłoczne wydanie zarządzeń celem wypłaty jednomiesięcznych zaliczek tym z pośród sędziów i prokuratorów oraz urzędników poczynając od VII stopnia służbowego wzwyż, którzy zechcą zaliczkę podjąć na wyżej wymienionych warunkach, oraz o nadesłanie Ministerstwu wykazu sum, z tego tytułu wypłaconych, najdalej do dnia 31 października.

Nadmieniam przytem, że Izby skarbowe otrzymały polecenie honorowania asygnacji na zaliczki sum obrotowych bez względu na stan kredytów.

Warszawa, dnia 4 października 1922 r.

Minister Sprawiedliwości

W. Makowski

PISMO OKÓLNE № 370/G. S./22

w sprawie

wyjaśnienia jednomiesięcznej zaliczki dla urzędników państwowych od VII stopnia wzwyż.

Do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej oraz władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.

Uzupełniając pismo okólne № 364/G. S./22, zawiadamiam na podstawie wyjaśnienia Ministerstwa Skarbu z dn. 11 października r. b. L. 2574/Pr./W. A.,

że punkt 5 rzeczonego pisma okólnego, opiewający „urzędnicy (funkcjonariusze), którzy otrzymają zaliczki na podstawie niniejszego zarządzenia, nie mogą otrzymać ponownych zaliczek przed ich całkowitą spłatą” należy rozumieć w związku z punktem 2 tegoż pisma okólnego, że zatem postanowienie punktu 5 nie ogranicza praw urzędnika (funkcjonariusza) do korzystania z normalnych zaliczek w granicach i na warunkach unormowanych w okólniku № 384/B. R./21 (Dz. Urz. № 11/21) i że w razie powstania warunków, przewidzianych w okólniku № 384/B. R./21, można dodatkowo udzielać urzędnikom (funkcjonariuszom), którzy pobrali zaliczkę na podstawie pisma okólnego № 364/G. S./22, uzupełnienia do zaliczek normalnych, z tym jednak warunkiem, że z sumy normalnej zaliczki potrącić należy zaliczkę, już wypłaconą na podstawie pisma okólnego № 364/G. S./22, tak aby suma ogólna obu tych zaliczek razem wziętych, nie przekraczała najwyżej dwumiesięcznych poborów, należnych danemu urzędnikowi (funkcjonariuszowi) w chwili podniesienia zaliczki dodatkowej.

Zaliczki, podjęte na podstawie pisma okólnego № 364/G. S./22 w wysokości jednomiesięcznych poborów wrześniowych podlegają zwrotowi w sześciu ratach miesięcznych dopiero od 1 kwietnia 1923 r. resztę zaś sumy podjętej dodatkowo jako uzupełnienie do zaliczki normalnej, spłacać należy w ratach miesięcznych na warunkach, przewidzianych w okólniku № 384/B. R./21.

Warszawa, dnia 13 października 1922 roku.

Za Ministra:
Dyrektor Departamentu

Müller

TYMCZASOWE PRZEPISY

dla więźniów na obszarze byłego zaboru rosyjskiego.

1. Każdy więzień obowiązany jest do ścisłego zachowania regulaminu więziennego.

W stosunku do rozporządzeń władzy więziennej winien jest posłuszeństwo.

2. Najbliższym przedstawicielem władzy więziennej jest dla więźnia jego oddziałowy dozorca; dalej: st. dozorca, inspektor, naczelnik i osoby sprawujące zwierzchni nadzór w więzieniach jako to: władze sądowe, prokuratorские i przedstawiciele Ministerstwa Sprawiedliwości.

3. Zachowanie się więźnia wobec przedstawicieli władzy więziennej, winno być nacechowane należytem uszanowaniem.

4. O oznaczonej godzinie rannej, na dany sygnał — więzień wstaje, ściele swe łóżko, czyści ubranie i obuwie, myje się, czesze i ubiera, potem wyhości z celi naczynia nocne, starannie je myje i stawia na oznaczonym miejscu. Wieczorem przed udaniem się na spoczynek więzień myje się, przygotowuje łóżko, rozbiera się i ubranie i obuwie składa na oznaczonym miejscu.

5. W celach i pomieszczeniach więziennych powinna panować cisza, wzorowy porządek i czystość. Nie wolno śpiewać, gwizdać, krzyżeć, głośno rozmawiać lub w inny sposób hałasować, nie wolno też robić nieporządku, przesuwac ławek lub stołów, stawac na nich aby wygladać przez okno, a wreszcie lezeć w łozku w porze dziennej. Najsurowiej jest wzbronione pluć na podłoge, lub w jakikolwiek inny sposob zanieczyszczac lokal więzienny. Również pisanie i rysowanie na ścianach i przedmiotach, znajdujących się w celach więziennych jest niedozwolone.

6. W stosunkach między sobą, więźniowie obowiązani są zachować zgodę i wzajemną uczynność, tudzież nie przeszkadzać sobie w pracy oraz w pełnieniu praktyk religijnych.

7. Za wszelkie wypływające ze złej woli, lub karygodnej nieuwagi i niedbalstwa uszkodzenia więziennych pomieszczeń i więziennego inwentarza, władza więzienna ściągając będzie z więźniów zwrot szkody, bądź to z ich sum depozytowych, bądź z wynagrodzenia za pracę w więzieniu.

O ile uszkodzenia dokonano w celi wspólnej, a sprawcy właściwi nie będą wykryci, za szkodę odpowiadać będą solidarnie wszyscy więźniowie, tę celę zajmujący. Zadosyćuczynienie odpowiedzialności materialnej za wyrządzoną szkodę nie uwalnia więźnia od odpowiedzialności dyscyplinarnej.

8. Gra w karty, kości, oraz wszelkie inne gry, na które nie zezwoli naczelnik więzienia, są dla więźniów zabronione.

9. Palenie tytoniu zasadniczo jest dla więźniów zabronione. W pewnych wypadkach, o ile więzień zachowuje się wzorowo, naczelnik więzienia może zezwolić na palenie tytoniu, z tem jednak zastrzeżeniem, że będzie się ono odbywało w miejscu specjalnie na ten cel przeznaczonem, lub przy pracy na powietrzu, w żadnym jednak razie nie w celi wspólnej.

10. Używanie trunków alkoholowych jest dla więźniów bezwzględnie zabronione.

11. O każdej chorobie swojej, lub innych współwięźniów, więzień obowiązany jest natychmiast zawiadomić władzę więzienną; stwierdzone przez lekarza udawanie choroby będzie surowo karane.

12. Każdy więzień w wieku do lat 45, który nie ukończył szkoły początkowej podlega przymusowemu nauczaniu w więzieniu. Więźniowie mogą korzystać z biblioteki więziennej. Więźniom śledczym, właściwy sąd pierwszej instancji, względnie sędzia śledczy, lub prokurator, karnym zaś naczelnik więzienia, mogą pozwolić na czytanie gazet i pism. Naczelnik więzienia ma prawo zatrzymania takich pism, lub usunięcia z nich ustępów, które mogłyby zakłócać porządek więzienny, lub prawidłowy tok sprawy, wytoczonej przeciwko danemu więźniowi. Wszelkie gazety, pisma i książki z biblioteki więziennej, po przeczytaniu, muszą być zwrócone władzy więziennej.

13. Więźniowie skazani na areszt ścisły (obostrzony), na więzienie, lub karę cięższą z wyjątkiem więźniów, skazanych na mocy artykułów K. K., wymienionych w § 29, obowiązani są podczas pobytu w więzieniu zająć się pracą, która im przez naczelnika więzienia zostanie wyznaczona.

Więźniowie innych kategorii, a więc i skazani na mocy artykułów K. K., wymienionych w § 29, zajmują się pracą o tyle tylko, o ile na to wyrażą swą zgodę.

Co do więźniów przewencyjnych potrzeba ponadto zezwolenia właściwego sądu I instancji, względnie prokuratora. Za pracę więźniowie otrzymują wynagrodzenie, którego wysokość oznaczają specjalne przepisy o płacy.

Wszyscy więźniowie bez wyjątku obowiązani są jednak do wykonywania robót gospodarczych w więzieniu i to bezpłatnie.

14. Więźniowie wszystkich kategorii mogą posiadać w celi następujące przedmioty: a) książki do nabożeństwa, pismo święte, obrazki i numizmaty treści religijnej i patriotycznej, b) podręczniki naukowe, książki z biblioteki więziennej i własne, dozwolone przez naczelnika więzienia, c) szczotkę do zębów, szczotkę do włosów, do obuwia i ubrań, grzebień, czernidło lub pastę do obuwia, kubek, łyżeczkę, dzbanek, imbryk do herbaty. Zakazane jest posiadanie pieniędzy, kosztowności, wszelkich ostrych narzędzi, sznurów, narzędzi żelaznych, kart i kości do gry i t. p. Pieniądze, kosztowności i wszelkie inne przedmioty, znalezione w celi, należy złożyć w kasie skarbowej, lub u władz więziennych. Przedmioty te będą

zwrócone więźniowi w chwili opuszczenia więzienia, o ile nie zostały one osiągnięte drogą przestępną i o ile niema innego postanowienia władzy sądowej. Więzień, u którego powyższe przedmioty znaleziono, podlega karze dyscyplinarnej, przedmioty zaś dostarczone więźniowi, lub sporządzone przez niego dla dokonania ucieczki, ulegają bezwzględnie konfiskacie, a sam więzień karze dyscyplinarnej.

15. Wszelkiego rodzaju prowadzenie interesów między więźniami, jak handel, zamiana, zaciąganie i udzielanie pożyczek, dawanie i przyjmowanie podarunków, bez pozwolenia władzy więziennej jest zabronione. Tego rodzaju czynności między więźniami, a funkcjonariuszami więziennymi są bezwarunkowo niedopuszczalne.

16. Więźniowie przewencyjni, tudzież więźniowie odbywający karę aresztu, skazani na twierdzą i skazani na mocy artykułów K. K., wymienionych w § 29, mają prawo podczas pobytu w więzieniu korzystać ze swojej własnej odzieży, obuwia, pościeli i łóżka, o ile te przedmioty są czyste i w odpowiedniej ilości. Atoli na własne żądanie więźniów administracja więzienna obowiązana jest wydać im ubrania, bieliznę i obuwie więzienne, lub poszczególne części garderoby. Każdy z wyżej wymienionych więźniów ma prawo mieć przy sobie nie więcej, jak dwa komplety bielizny. W wypadkach: 1) gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie, że noszenie własnego ubrania może ułatwić ucieczkę, 2) gdy ubranie własne więźnia jest nieczyste, lub zupełnie zniszczone i nie ochrania go od chłodu, 3) gdy więzień, po oddaniu własnego ubrania i bielizny do prania, czy też do naprawy, nie ma drugiej zmiany — władza więzienna może zarządzić przebranie danego więźnia w ubranie więzienne.

17. Wszyscy więźniowie zmieniają bieliznę osobistą raz na tydzień, pościel dwa razy w miesiącu.

Sienniki i poduszki więźniów powinny być przynajmniej dwa razy do roku, tudzież w miarę potrzeby, wywołanej chorobą, zanieczyszczeniem, robactwem i t. p. napychane świeżą słomą lub sianem. Pościel więźniów powinna być jaknajczęściej wynoszona na świeże powietrze i przewietrzana.

18. Więźniowie mieszczą się bądź w celach wspólnych, bądź pojedynczych. Osadzenie w celi pojedynczej może być zastosowane względem więźniów: I) karnych: 1) recydywistów, 2) niebezpiecznych, 3) zdradzających chęć ucieczki, 4) wyjątkowo zdemoralizowanych i wywierających ujemny wpływ na innych, 5) oraz więźniów karnych nowowstępujących celem obserwacji na czas nie przekraczający 3 miesięcy zależnie od uznania administracji więziennej. II) przewencyjnych na wyraźne żądanie władzy prokuratorowskiej lub sądowej, i III) skazanych dyscyplinarnie na areszt. Więźniowie skazani sądownie na areszt i na twierdzą, oraz więźniowie skazani na mocy artykułów K. K., wymienionych w § 29, mogą na własne żądanie być umieszczeni w osobnych celach, o ile na to zezwólą lokalne warunki.

19. Przy zatrudnianiu więźnia osadzonego w pojedynczej celi poza obrębem tejże, należy go zupełnie odosobnić od innych więźniów. To samo należy stosować przy wyprowadzeniu takich więźniów na przechadzkę, do kaplicy więziennej lub szkoły. Przepis ten nie stosuje się do więźniów osadzonych w celach pojedynczych na własne żądanie.

20. Wszyscy zdrowi więźniowie, o ile nie są zatrudnieni pracą na wolnym powietrzu i o ile zezwalają na to pogoda i warunki lokalne, powinni być wyprowadzani codziennie, conajmniej na godzinną przechadzkę po dziedzińcu więziennym. Podczas przechadzki więźniowie powinni być należycie dozorowani. Więźniowie, odbywający karę w celach wspólnych, mogą spacerować parami, a więźniowie, umieszczeni w celach osobnych, z wyjątkiem odosobnionych na własne żądanie, powinni chodzić osobno w odległości 5 kroków od siebie.

21. Więźniom nie wolno porozumiewać się między sobą za pomocą rozmowy, pisma, umówionych znaków, pukania w ścianę i t. p., ani też urządzić narad lub zebrań.

22. Więźniowie, mają prawo, za pośrednictwem dyżurnego dozorca prosić, w razie istotnej potrzeby, naczelnika więzienia, lub przedstawiciela władzy sądowej, czy prokuratorskiej, o odwiedzenie ich i złożyć przytem ustne lub piśmienne zażalenie na niewłaściwe postępowanie administracji więziennej. Nieuzasadnione skargi pociągają za sobą odpowiedzialność dyscyplinarną. Skargi zbiorowe są wzbronione.

23. Podania poszczególnych więźniów do sądów, władz prokuratorskich i władz zwierzchniego nadzoru więziennego, nie podlegają żadnemu ograniczeniu.

24. Widywanie się z rodziną i osobami postronnymi, wysyłanie i odbieranie listów, jak również pieniędzy i wszelkich posylek, jedzenia lub innych przedmiotów, bez wiedzy i zezwolenia władzy więziennej, jest wzbronione. W stosunku do więźniów przewencyjnych naczelnik więzienia odwiedza ich tych udziela na mocy zezwolenia właściwego sądu, względnie sędziego śledczego lub prokuratora; w stosunku do wszystkich innych więźniów — sam naczelnik więzienia.

25. Więzień karny ma prawo wysyłać jeden, a otrzymywać dwa listy na miesiąc. Więźniowie przewencyjni, tudzież więźniowie skazani na areszt, twierdze, oraz skazani na mocy artykułów K. K., wymienionych w § 29, mogą wysyłać i otrzymywać tylko jeden list na tydzień. Załatwianie korespondencji więźniów może się odbywać wyłącznie w oznaczonym przez naczelnika więzienia czasie i miejscu, o ile możliwości w dni świąteczne, lub w godzinach wolnych od obowiązkowych zajęć więziennych.

26. Każdy więzień zasadniczo może być odwiedzany raz na miesiąc, więźniowie przewencyjni oraz więźniowie skazani na mocy artykułów K. K., wymienionych w § 29 raz na tydzień. W razie dobrego sprawowania się więźnia karnego, naczelnik więzienia może zezwolić na przyjmowanie odwiedzin w krótszych odstępach czasu. Odwiedzanie więźniów odbywa się pod nadzorem władzy więziennej w dni i godziny ściśle przez naczelnika więzienia oznaczone, o ile możliwości w święta, i to w przeznaczonym i urządzonym na ten cel pomieszczeniu. Odwiedzanie więźniów skazanych na mocy artykułów K. K., wymienionych w § 29 i przewencyjnych (tych ostatnich za zezwoleniem właściwych władz sądowych, względnie prokuratorskich), może się odbywać w pokoju bez krat. Odwiedziny nie mogą trwać dłużej, jak 15—30 minut. Jeden i ten sam więzień nie może w ciągu jednego dnia mieć więcej odwiedzin niż jedne.

27. Więźniowie odbywający karę aresztu lub twierdzy, więźniowie skazani na mocy artykułów K. K., wymienionych w § 29, oraz przewencyjni, mogą się odżywiać na koszt własny. Pokarmy, dostarczane więźniom na koszt własny, nie mogą pod względem ilości i jakości przekraczać granic umiarkowania, przyczem potrawy zbyt kwaśne, jak też napoje alkoholowe są wykluczone. Godziny dostarczania posiłku wyznacza naczelnik więzienia.

28. Każdy więzień, za pozwoleniem naczelnika więzienia, ma prawo ze swoich sum deponowanych lub zapracowanych dwa razy na miesiąc zakupywać dla siebie za pośrednictwem administracji więziennej, w granicach umiarkowanych, następujące artykuły: chleb, bułki, suchary, cukier, kawę, herbatę, kakao, mleko świeże i skondensowane (to ostatnie bez puszek, lecz wlane do naczynia) ser zwyczajny, słoninę, masło, mięso i jaja gotowane bez skorup, owoce krajowe za zezwoleniem lekarza, 1/4 funta czekolady w tabliczkach na tydzień, oraz tytoń i papierosy, o ile dany więzień otrzymał pozwolenie palenia tytoniu. Za zezwoleniem naczelnika więzienia, każdy więzień może otrzymywać wyliczone wyżej artykuły od osób trzecich.

29. Więźniowie przewencyjni, osadzeni pod zarzutem popełnienia przestępstw, przewidzianych w artykułach Cz. II, Cz. III, art. 121, 124—132, 135, 137, Cz. V, Cz. XV, Cz. XXIV i art. 534 i 535 Cz. XXVIII Kodeksu K., korzystają z następujących ulg: a) przysługuje im prawo palenia papierosów w celach pojedynczych i podczas spaceru, b) korzystają z udzielanych im widzeń w pokoju przeznaczonym do tego bez krat, w obecności osoby urzędowej, c) korzystają ze spaceru lub przebywania na świeżym powietrzu w ciągu dwóch godzin dziennie, trójkami lub czwórkami oddzielnie od więźniów kategorii innych, z prawem rozmawiania ze sobą, d) nie mogą być osadzeni wbrew swej zgodzie we wspólnych celach z więźniami innych kategorii, e) korzystają z legalnie wydawanych dzienników, tygodników i t. p., wydawanych w językach zrozumiałych dla personelu więziennego, na zasadach wymienionych w § 12, niniejszych przepisów, f) posiadają bez specjalnego pozwolenia władzy więziennej, przedmioty, wyszczególnione w art. 14 lit. a, b, c; po uprzednim zbadaniu tych przedmiotów przez administrację więzienną.

30. W razie zbiegu przestępstw, wymienionych w § 29 niniejszych przepisów, z przestępstwem określonym w innym artykule K. K. a zagrożone karą równą, lub cięższą więźniowie nie mogą korzystać z ulg w art. 29 przewidzianych.

31. Wszystkie dotychczasowe przepisy zawarte w obowiązującym regulaminie więziennym i okólnikach Ministerstwa Sprawiedliwości (Departamentu Więziennego) a dotyczące przedmiotów tem rozporządzeniem unormowanych zostają niniejszem uchylone.

Warszawa, dnia 25 września 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Makowski

Z A W I A D O M I E N I A :

Lista znawców zamianowanych przez sąd apelacyjny we Lwowie dla oszacowania przedmiotów i gruntów mogących ulec wywłaszczeniu.

Sąd apelacyjny we Lwowie zamianował na wniosek Województwa we Lwowie znawcami z zawodu gospodarstwa wiejskiego z okręgu miasta Lwowa dla oszacowania przedmiotów i gruntów mogących ulec wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych (§ 24 ust. z 18 lutego 1878 dzup. № 30) jakoteż do oznaczenia wynagrodzeń za wywłaszczenie praw wodnych (§ 14 rozp. min. z 23 kwietnia 1903 dzup. № 90 i § 21 rozp. Namiest. z 21 kwietnia 1903 dz. u. kr. № 52) na pozostałą część roku 1922 — następujące osoby:

- 1) Stefana Reicharda agronoma we Lwowie ul. Kopernika 20,
- 2) Edwarda Zabłockiego agronoma we Lwowie ul. Kopernika 20,
- 3) Bronisława Barzykowskiego właściciela dóbr we Lwowie ul. Czarnieckiego 3,
- 4) Franciszka Kamieńskiego dyrektora dóbr we Lwowie ul. Grunwaldzka 3 i
- 5) Witolda Traczewskiego we Lwowie ul. Zielona 17.

Sąd apelacyjny we Lwowie zamianował p. Modesta Łobockiego, pełnomocnika dóbr hr. Platara w Siebieczowie, znawcą dla ocenienia większych posiadłości rolnych dla okręgu sądu okręgowego we Lwowie.

Lista tłumaczy zamianowanych przez sąd apelacyjny we Lwowie.

Na podstawie przedłożonych świadectw sąd apelacyjny w Krakowie ustanawia p. Joannę Rosenblattównę w Krakowie ul. Basztowa 18, tłumaczką sądową dla języka francuskiego, włoskiego i angielskiego.

O czym zawiadamia się sąd okręgowy w Krakowie celem wpisania nowomianowanej na listę tłumaczy sądowych i odebrania od niej przysięgi przepisanej dla stałych tłumaczy sądowych.

RUCH SŁUŻBOWY.

Mianowane zostały: A. W Zarządzie Centralnym: Natalja Legodówna — starszą kancelistką w Ministerstwie Sprawiedliwości w X st. sl., od dnia 1 października 1922 r.; Zofja Kamińska, kontraktowa pracowniczka w Ministerstwie Sprawiedliwości — kancelistką w XI st. sl., dnia 29 września 1922 r.; Jadwiga Jetkiewiczówna — kancelistką w Biurze Głównym Komisji Kodyfikacyjnej w XI st. sl., od dnia 1 października 1922 r.; Wiktorja Sniadecka, kontraktowa pracowniczka w Ministerstwie Sprawiedliwości — młodszą kancelistką w XII st. sl., dnia 29 września 1922 r.

Zwolniona została: Marja Sobierajówna, kancelistka w Biurze Głównym Komisji Kodyfikacyjnej — od dnia 30 września 1922 r.

Mianowani zostali: B. W Sądownictwie: August Leszczyński — sędzią sądu okręgowego w Łucku, dnia 20 września 1922 r.; Ignacy Kondratowicz — podprokuratorem przy Ministrze Sprawiedliwości, jako Naczelnym Prokuratorem, dnia 1 września 1922 r.; Mieczysław Sochaczewski — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Lublinie, dnia 29 września 1922 r.; Jakób Pruszyński — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Łucku, dnia 29 września 1922 r.; Józef Zaniewski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Białymstoku — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Wilnie, dnia 29 września 1922 r.; Henryk Kiedrzyński — sędzią pokoju zawodowym w Drzewicy, w okręgu sądu okręgowego w Radomiu, dnia 29 września 1922 r.; Józef Sokołowski — sędzią pokoju nadliczbowym w okręgu sądu okręgowego w Łomży, dnia 2 października 1922 r.; Dr. Stanisław Przybyś — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 22 września 1922 r.; Jan Górski i Władysław Bułhak — aplikantami przy sądzie apelacyjnym w Wilnie, dnia 22 września 1922 r.; Teodor Iwiński, Bernard Czarnecki, Kazimierz Niewęglowski i Mieczysław Fryde — aplikantami przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 29 września 1922 r.; Jerzy Karwowski — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Wilnie z delegowaniem do pełnienia zastępczo czynności sędziego śledczego sądu okręgowego w Nowogrodku, dnia 22 września 1922 r.; Mieczysław Iwański — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 2 października 1922 r.; Julian Zaleski — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Wilnie z delegowaniem do pełnienia zastępczo czynności sędziego śledczego sądu okręgowego w Nowogrodku, dnia 29 września 1922 r.

Przeniesiony z urzędu: Augustyn Unieszowski, sędzia pokoju w Zakroczymiu — na także stanowisko sędziego pokoju do Nowego Dworu, w okręgu sądu okręgowego w Warszawie, od dnia 1 listopada 1922 r.

Zwolnieni na skutek podania: Eugenjusz Augustynowicz — sędzia śledczy w Wilejce, w okręgu sądu okręgowego w Wilnie, dnia 22 września 1922 r.; Jakób Neugoldberg — aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, na zasadzie art. 15 przep. tymcz. o urządzeniu sądownictwa, dnia 22 września 1922 r.

Delegowani: Stefan Cisto, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Lublinie — do pełnienia zastępczo czynności sędziego śledczego sądu okręgowego w Zamościu, dnia 22 września 1922 r.; Brunon Radgowski, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — do pełnienia zastępczo czynności sędziego śledczego sądu okręgowego w Łomży, dnia 29 września 1922 r.

Unieważniono: a) nominację: Jana Bryzka, z dnia 8 lipca 1922 r. — na stanowisko sędziego śledczego sądu okręgowego w Radomiu, dnia 2 października 1922 r.; Władysława Graczyka, z dnia 16 czerwca 1922 r. — na stanowisko sędziego pokoju w Stoczku, pow. Łukowskiego, w okręgu sądu okręgowego w Siedlcach, dnia 29 września 1922 r.; Edwarda Fechtnera, z dnia 29 maja 1922 r. — na aplikanta przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 27 września 1922 r.; b) decyzję z dnia 1 lipca 1922 r.: Stefana Pawlucia, podprokuratora przy sądzie okręgowym w Nowogrodku — w przedmiocie przeniesienia go na także stanowisko podprokuratora przy sądzie okręgowym w Wilnie.

Zmiana nazwiska: Sewerynowi Poniedziałkowi, sędziemu śledczemu w Lubartowie, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych decyzją 30 września 1921 r. № 2690 zezwoliło, na zasadzie art. 1 ust. z dnia 24/X 1919 r. D. Urz. № 88, na zmianę rodowego nazwiska Poniedziałek na nazwisko Wirkowiecki.

Zmarł: Antoni Goczałkowski, sędzia sądu okręgowego w Warszawie, dnia 22 września 1922 r.

Mianowany został: C. W Notarjacie: Jan Buyko — wiceprezes sądu okręgowego w Wilnie — notariuszem przy kancelarii hipotecznej sądu okręgowego w Wilnie, 29 września 1922 r.

Ruch służbowy w okręgach apelacyjnych poznańskim i katowickim.

Naczelnik Państwa postanowieniem z dnia 28 września 1922 r. zamianował Józefa Kolbusza, podprokuratora przy sądzie okręgowym w Krakowie, prokuratorem przy sądzie okręgowym w Cieszynie.

Minister Sprawiedliwości postanowieniem z dnia 27 września 1922 r. zamianował Dr. Stanisława Gutthy'ego, podprokuratora przy sądzie okręgowym w Katowicach, z siedzibą w Królewskiej Hucie, sędzią powiatowym w Bydgoszczy.

Ruch służbowy w b. zaborze austriackim.

Pan Minister postanowieniem z dnia 27 września 1922 r. zamianował Leona Dejnickiego aplikanta sądowego w sądzie okręgowym w Czortkowie, sędzią powiatowym w Podwołoczyskach.

Prezes sądu apelacyjnego we Lwowie zamianował prowadzącymi księgi gruntowe w IX stopniu służbowym starszych oficjów kancelaryjnych Ignacego Stanisławczuka w Czortkowie dla Czortkowa, Władysława Łysakowskiego w Złoczowie dla Złoczowa i Jakóba Zdzisława 2 im. Szczerbińskiego w Sokalu dla Brzeżan.

Prezes sądu apelacyjnego we Lwowie zamianował absolwenta gimnazjalnego Józefa Hulewicza asystentem kancelaryjnym w XI stopniu służbowym przy sądzie okręgowym w Przemyślu.

ADWOKATURA:**W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.**

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

- Dr. Eljasz Mieses ze Żmigrodu do Tarnopola; generalnym substytutem jego ustanowiony został Dr. F. Welfald, adwokat w Jaśle,
Dr. Alfred Kościński adwokat w Krakowie do Sanoka, jego generalnym substytutem ustanowiony został Dr. Władysław Marekowski adwokat w Krakowie.

Przesiedlił się:

- Dr. Władysław Bartmański, adwokat w Krakowie, do Zakopanego.

Zrezygnował z adwokatury:

- Dr. Ignacy Dziedzic, adwokat w Nowym Targu, substytutem ustanowiono Dr. Zygmunta Wasiewicza, adwokata w Nowym Targu.

W Okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie.

Wpisani na listę adwokatów:

- Dr. Stanisław Kuryś, Dr. Markus Hersz Blaufeld i Dr. Michał Konstantin — z siedzibą we Lwowie,
Dr. Maurycy Frenkel z siedzibą w Horodence.

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

- Dr. Jan Celestyn Fried z Podhajec do Rudek,
„ Dymitr Jurkiewicz z Trembowli do Podhajec,
„ Alfred Howikowicz z Trembowli do Lwowa.

Przesiedlił się:

- Dr. Michał Zachidny z Kozowej do Brzeżan.

Zrezygnował z adwokatury:

- Dr. Stanisław Schätzel w Brzeżanach.

Zmarli:

- Dr. Emil Wilkowski w Rawie Ruskiej,
„ Joachim Maneles we Lwowie.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Toruniu.

Wpisani na listę adwokatów:

- Dr. Stanisław Skąpski z siedzibą w Toruniu,
„ Jakób Behr.